

Народна приказка

Живѣли самички на край се-лото, въ една малка и схлупе-на кжшурка, дѣдо Пиперко и баба Люта.

— Туй тегло не може да се търпи! Трѣбва да му се намѣри колая. Намислил съм да заколя Сивушка. Само така ще се отървемъ отъ сиромашията и отъ теглото.

Дѣдо Пиперко се засмѣлъ. — Не плачи, бабо! За добро съм го намислил. Азъ ще заколя Сивушка, а ти ще омѣсишъ всичкото брашно, което ни е останало.

Усмехнала се и баба Люта,

изтрила сълзитъ и рекла: — Добре си го намислил, старче!

Сутринтъ станали рано. Дѣдо Пиперко заклаъ и одралаъ Сивушка. Баба Люта сготвила вкусни гостби и опекла една голѣма пещъ хлѣбъ.

Когато всичко било готово, тръгнали двамата отъ кжца на кжца да канятъ цѣлото село. Къмъ обѣдъ двора не побиралъ вече гоститѣ.

Сутринтъ станали късно. Стъкмили се като за гости, седнали на прага и зачакали. Слънцето се издигнало на пладне, а предъ тѣхната порта никой не се спрѣлъ, никой ги за обѣдъ не поканилъ.

— Улисали сж се хората въ работа, — думали си тѣ. Но за вечера сигурно ще ни поканятъ.

Мръкнало, но никой не ги поканилъ. Легнали да спятъ. Но гладни очи затварятъ ли се? Цѣла нощъ баба Люта про-клинала глупавата глава на дѣ-

да Пиперка, а той само мълчалъ и чакалъ да съмне, та да иде на пазара, да продаде Сивушкината кожа, че да купи хлѣбъ, та да не умратъ отъ гладъ.

Преди още да съмне, дѣдо Пиперко станалъ, грабналъ кожата, метналъ я на рамо и се запятилъ къмъ града. Като навлѣзълъ въ гората, гледа край едно дърво струпани нѣколко въоржжени хора.

— Разбойници сж! — Помислил си дѣдо Пиперко. Сега ще ми взематъ кожата и ще ме убиятъ. Ами чакай да се престоря на мечка и да ги изплаша.

— Увилъ се той съ Сивушкината кожа и започналъ да лази по пжтя. Разбойницитѣ съгле-

дали мечката и хукнали да бѣгатъ. Въ уплахата си забравили торбата, която била пълна съ жълтици. Прибралъ ги дѣдо Пиперко и се върналъ въ село.

Започналъ отъ тогава дѣдо

Пиперко да живѣе на широко. Купилъ си имотъ и добитъкъ, направилъ си нсва кжца.

Почудили се селянитѣ отъ кжде е забогатѣлъ толкова дѣдо Пиперко. Запитали го веднажъ:

— Отъ кжде това богатство у тебе, дѣдо Пиперко?

— Отъ Сивушкината кожа.

— Та отъ една кожа ли такаво богатство?

— Отъ една кожа, я! Като изядохте Сивушка и за насъ съ бабата нищо не остана, азъ грабнахъ кожата, та на пазара. Провикнахъ се, колкото ми гласъ държи: — Хайде, грошъ косъмъ, грошъ косъмъ! Колкото косми има въ тая кожа, толкова благословии има въ нея. Който си вземе, богатъ ще стане! Насъбраха се хора. Всѣки бърза да си вземе косъмъ отъ Сивушкината кожа.

Намислили селянитѣ и тѣ така да забогатѣятъ. Заклали си кравитѣ. Одрали имъ кожата и ги занесли на пазара.

— Ха, грошъ косъмъ, грошъ косъмъ! — викали, та се кжсали.

Насъбрали се хора около тѣхъ. Помислили ги за луди. Взели имъ кожата, набили ги и ги прогонили.

Разбрали тѣ, че дѣдо Пиперко се подигралъ съ тѣхъ и решили да му отмѣстятъ.

Върнали се въ село. Хванали го. Турнали го въ единъ човалъ. Вързали човала и го занесли на брѣга на рѣката.

— Тукъ ще стоишъ цѣла нощъ и ако на сутринтъ не ни кажешъ какъ си забогатѣлъ, ще те хвърлимъ въ водата! — казали му тѣ и си отишли.

Като останалъ самъ, дѣдо Пиперко започналъ да вика отъ човала.

— Не ща, не ща!

Наблизо единъ овчаръ пасѣлъ стадото си. Чулъ го той и се приближилъ до човала.

кашъ? — запиталъ той вързания дѣда Пиперко.

— На сила искатъ да ме оженятъ за царската дъщеря, а пжкъ азъ съмъ старъ, затова не ща. А тѣ ме вързаха въ този човалъ и ще ме държатъ, докато се съглася.

— Ами не може ли азъ да се ожена за царската дъщеря? — запиталъ овчарьтъ.

— Може, ама ако влѣзешъ въ човала и като дойдатъ утре сутринтъ да те взематъ съ свирки и тжпани, да кажешъ, че си съгласенъ.

Влѣзълъ овчарьтъ въ човала дѣдо Пиперко го вързалъ и отишелъ при стадото.

На сутринтъ селянитѣ дошли при човала и като мислѣли, че дѣдо Пиперко е въ него, запитали го:

— Ще кажешъ ли или искашъ да те удавимъ?

— Искамъ! — рекълъ овчарьтъ, като мислѣлъ, че го питатъ, дали иска да се ожени за царската дъщеря.

Тогавъ тѣ бутнали човала въ рѣката и си отишли.

Съ голѣма мжка овчарьтъ успѣлъ да се спаси. Потърсилъ си стадото, но не го намѣрилъ. Дострѣшало го да се върне при господаря си и забѣгналъ.

А дѣдо Пиперко вечерта подкаралъ стадото къмъ село. Като го видѣли селянитѣ, почудили се.

— Кжде намѣри това стадо? — Подъ водата. Като потънахъ долу, намѣрихъ се на една голѣма ливада, на която пасатъ хиляди овце. Запретнахъ се да хвърлямъ на брѣга. Но нали съмъ старъ, само тѣзи можахъ да изхвърля. Вие, каквито сте млади и силни, колко ли много бихте изхвърляли?

Затекли се селянитѣ къмъ рѣката, нацабуркали се въ водата и се издавили.

Преразказала: Василка Ст. Илиева

Книгоиздателство „Хемусъ“ А. Д.—София. Библиотека ВЕСЕЛУШКА. ВЕСЕЛИ СБОРНИЦАТА СЪ МНОГО ХУБАВИ ЦВѢТНИ ИЛЮСТРАЦИИ И ЦВѢТНА КРАСИВА ПОДВЪРЗИЯ.

МАЛКАТА БАВАЧКА. Бекко, моля ти се кака, чувай, стига плака. Хайде си заспивай и си отпочивай!

Абонатитѣ и настоятелитѣ на в. „Славейче“ могатъ да си доставятъ чрезъ редакцията всѣка книга отъ тѣзи, които се рекламиратъ въ вестника.

МАГАЗИНЪ ЗА ДЕТСКИ ИГРАЧКИ—ГЕРШОНЪ. Мили деца, кой отъ васъ не познава чичо Гершонъ? При него сж най-хубави и евтини играчки.

ХУБАВИ КНИГИ ПОЧТИ БЕЗЪ ПАРИ. Най-прочутитѣ книги, които децата отъ цѣлъ свѣтъ съ радостъ четатъ само по 6 лева едната.

Георги Кръзозовъ. ЗЛАТНО СЪРДЦЕ. Излиза отъ печатъ книгата „ЗЛАТНО СЪРДЦЕ“.

МНОГО РАДОСТЪ ЗА ДЕЦАТА СЪ МАЛКО ПАРИ. Шивачьтъ Нишка и обуча-рътъ Копитко — весели приказки отъ Корнелъ Макушински — 4 лева.